

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžf/72/2013
Identifikačné číslo spisu:	7011200853
Dátum vydania rozhodnutia:	30.10.2014
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:7011200853.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členov senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a JUDr. Eleny Kováčovej, v právnej veci žalobcu: PRESTÍŽ, s.r.o., 076 82 Malá Tŕňa 153, IČO: 31 712 339, zast. JUDr. Pavlom Gombosom, advokátom, so sídlom Moldavská cesta 21/A, Košice, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/223/12849-65503/2011/999541-r zo dňa 21. júna 2011, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/119/2011 - 34 zo dňa 16. mája 2013, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/119/2011 - 34 zo dňa 16. mája 2013, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/223/12849-65503/2011/999541-r zo dňa 21. júna 2011, ktorým žalovaný podľa § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“) potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Trebišov č. 740/230/63-9220/11/Maže zo dňa 8. apríla 2011, ktorým správca dane podľa § 35 ods. 15 zákona č. 511/1992 Zb. uložil pokutu vo výške 10 000 € za nesplnenie povinnosti nepeňažnej povahy podľa § 15 ods. 6 písm. a/, d/ a g/ a v nadväznosti na ust. § 15 ods. 14 zákona č. 511/1992 Zb., keď nepredložil doklady potrebné k vykonaniu daňovej kontroly na DPH za mesiac august 2009.

Krajský súd poukázal na skutočnosť, že žalobca zoberal voči žalovanému v 2/ rade žalobu svojim podaním z 3. októbra 2011 späť, a súd preto postupom podľa § 250h ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) a § 250d ods. 3 O.s.p. voči žalovanému v 2/ rade zastavil.

O žalobe voči rozhodnutiu žalovaného v 1/ rade rozhodol krajský súd postupom podľa § 15 ods.6 písm. a/, d/ a g/ zákona č. 511/1992 Zb. a § 35 ods. 15 zákona č. 511/1992 Zb.

Krajský súd poukazujúc na jednotlivé úkony správcu dane a relevantné ustanovenia právnych predpisov dospel k záveru, že žalobca v konaní nepredložil všetky doklady, ktoré preukazujú hospodárske operácie

a účtovné prípady v písomnej alebo technickej forme vrátane evidencie a záznamov, ktorých vedenie bolo správcom dane uložené.

Krajský súd poukázal na skutočnosť, že žalobca nepredložil správcovi dane dodávateľské faktúry za vykonanú prepravu, knihu jász a iné požadované doklady

Krajský súd zároveň žalobcovi náhradu trov konania nepriznal a to postupom podľa § 250k ods. 1 O.s.p.

Proti predmetnému rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote dňa 4. júla 2013 odvolanie, ktoré odôvodnil ust. § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O.s.p., t.j., že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že súd prvého stupňa vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie správcu dane, vec vráti žalovanému na ďalšie konanie a žalovaného zaviazne k náhrade trov konania.

Uviedol, že prvostupňový súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s jeho námietkou, že napadnuté rozhodnutie trpí vadou neodôvodnenosti a nepreskúmateľnosti, pričom poukázal na ust. § 30 ods. 1 a 3 zákona č. 511/1992 Zb. a § 48 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb., pričom žalovaný v zmysle citovaného ustanovenia nepostupoval. Namietal porušenie zásady primeranosti a proporcionality podľa § 2 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb., poukazujúc na množstvo otvorených daňových kontrol u podnikateľa F. V. a jeho zaťaženie množstvom výziev a šikanózne správanie zo strany správcov dane.

Ďalej žalobca poukázal na to, že žalobca využil právo slobodne podnikat'. Podľa žalobcu jediný argument súdu, že žalobca nepredložil všetky potrebné dôkazy k daňovej kontrole za nesprávny, nakoľko nevychádza zo správne zisteného skutkového stavu veci. Podľa jeho názoru mal správca dane všetky potrebné doklady a disponoval cez iné daňové kontroly všetkými potrebnými informáciami a jeho postup bol preto šikanózny.

Zároveň žiadal priznať náhradu trov konania, vrátane trov právneho zastúpenia.

K podanému odvolaniu sa písomným podaním zo dňa 31. júla 2013 vyjadril žalovaný tak, že sa stotožňuje sa závermi krajského súdu uvedenými v napadnutom rozsudku a poukázal na svoje vyjadrenie k žalobe z 30. novembra 2011 a navrhol napadnuté rozhodnutie potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 211 a nasl. O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 30. októbra 2014 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Predmetom súdneho preskúmavacieho konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta za porušenie povinnosti stanovenej v § 15 ods. 6 písm. d/ zákona o správe daní a poplatkov v sume 10 000 €.

Podľa § 15 ods. 6 písm. a/, d/ a g/ zákona o správe daní, kontrolovaný daňový subjekt má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane tieto povinnosti: predkladať účtovné a iné doklady, ktoré preukazujú hospodárske operácie a účtovné prípady v písomnej forme alebo v technickej forme 6ed) vrátane evidencie a záznamov, ktorých vedenie bolo správcom dane uložené, a podávať k nim ústne alebo písomné vysvetlenia.

Podľa § 35 ods. 15, ak daňový subjekt nesplní niektorú z povinností nepenažnej povahy podľa tohto zákona alebo osobitného zákona 11ab) alebo povinnosť uloženú rozhodnutím správcu dane, za ktorých porušenie sa neukladá pokuta podľa odsekov 1 až 7, môže mu správca dane uložiť pokutu do 33 190 €.

Pokutu možno uložiť opakovane, a to vo výške jej dvojnásobku, ak jej uloženie nevedlo k náprave a protiprávny stav trvá; maximálna výška pokuty ustanovená v prvej vete musí byť zachovaná. Rovnako môže správca dane uložiť pokutu za nesplnenie niektorej z povinností nepeňažnej povahy podľa tohto zákona aj tretej osobe.

Pokiaľ ide o vecné námietky uvádzané v odvolaní, Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku.

Preto sa s rozsudkom krajského súdu stotožňuje v celom rozsahu a na zdôraznenie jeho správnosti považuje za vhodné doplniť nasledovné: žalobca v podstatnej časti odvolania uvádza námietky, ktoré sú totožné s tými, ktoré uvádzal už v žalobe a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Pokiaľ v odvolaní žalobca tvrdí, že krajský súd nevzal do úvahy ním predložené dôkazy o spolupráci a súčinnosti so správcou dane počas daňovej kontroly, odvolací súd konštatuje, že tieto tvrdenia nie sú podložené žiadnymi relevantnými dôkazmi. Bolo vecou žalobcu, že využil svoje právo podnikat' vo viacerých spoločnostiach, pričom nemôže byť na ťarchu správcu dane, že by nemohol od žalobcu požadovať predloženie dokladov a evidencií, ktoré mal viesť. V tejto súvislosti sa tvrdenia žalobcu uvádzané v odvolaní javia odvolaciemu súdu ako účelové, nemajúce oporu v skutkovom stave ani v obsahu spisov.

Naopak, z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporne zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v žalobe.

V súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Preto, ak krajský súd dospel k právnomu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa na základe vyššie uvedených dôvodov stotožnil s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach a nepovažujúc námietky žalobcu za dôvodné, napadnutý rozsudok postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil, pričom v podrobnostiach naň poukazuje.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keďže žalobca úspešný nebol a žalovanému v takomto konaní náhrada trov neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.